

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. I. Vterque error proscribitur, & veritas Catholica stabilitur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

Unde factum est quod ex peccato originali & actuali compositum fuerit totale & adequatum motivum decreti Incarnationis; motivum enim primarium & principale illius, fuit delictio peccati originalis; secundarium verò & minus principale, redemptio seu liberatio à peccatis actualibus.

82. **O**bjicies secundò contra secundam conclusionem: Christus venisset in mundum, etiam si non omnes homines, sed unus solum homo peccasset; Ergo potiori jure venisset, si essent plurium hominum peccata, quam vis non esset in illis peccatum originale. Consequentia pater, Antecedens verò est D. Chrylostomi homil. 3. in Acta Apostol. ubi explicans illa verba, & *desiderunt eis sortes*, sic ait: *Unius anima perditio tantam habet jacturam, ut nulla ratio possit estimare, etenim si unius anima salus tanti est, ut ob hanc Filius Dei fieret homo, tantaque pararetur &c. Quibus verbis clarè docet, propter peccatum solum unius hominis, venturum Christum, etiam si alia futura non essent.*

Respondeo, negando Antecedens, & ad illius probationem dico, Chrylostomum verbis illis solum intendere, misericordiam & amorem Christi erga singulos homines commendare, ratione cuius ita affectus erat, ut etiam pro uno peccatore redimendo, si Deus ita decrevisset, libenter vitam & sanguinem effudisset; sed hoc non ostendit quod ex vi præsentis decreti, pro uno solum peccatore Christus venisset.

DISPUTATIO VII

De quidditate Incarnationis.

Ad questionem 2. Divi Thomæ.

Explicatâ possibilitate, convenientiâ, & necessitate Incarnationis, & demonstrato sine præcipuo primario & propter quem facta est, contentuens est ut de ejus quidditate & essentia differamus, modumque quo unio hypostatica facta est, declatemus.

ARTICULUS PRIMUS.

Utrum unio Verbi incarnati sit facta in natura, vel in persona?

1. **D**iximus in disputatione præcedenti, circa Verbi Divini Incarnationem, & modum quo unio Verbi Divini cum humanitate in Christo facta est, duos olim fuisse errores omnino oppositos. Primus fuit Nestorii, Patriarchæ Constantinopolitani, qui negabat unionem naturæ humanæ & divinæ in Christo fuisse factam in persona, sive ex hac unionem resultasse unam personam, quæ simul esset Deus & homo; sed dicebat Christum esse personam creatam, atque purum hominem, cui erat Verbum Divinum unitum unioni accidentali. Primò secundum inhabitationem, in quantum scilicet Divinum Verbum habitavit in illo, sicut in templo, specialiori modo quàm in aliis justis. Secundò per unitatem seu conformitatem affectus, in quantum voluntas illius hominis erat semper conformis voluntati Verbi Divini. Tertio secundum operationem, quia dicebat hominem illum fuisse Divini Verbi

A instrumentum. Quarto secundum dignitatem honoris, prout scilicet omnis honor qui tribuitur Filio Dei, coeque beatur filio hominis, proprie conjunctionem ad filium Dei. Hinc Christum non Deum, sed Deiferum esse dicebat, & B. Vagnem, non Deologum, id est Deiparam, sed Christiparam, hoc est Christiparam, appellabat. Hinc etiam negabat has locutiones, *Deus est passus, Deus est mortuus &c.* quas Catholici admittunt, propter communicationem idiomatum.

Secundus error fuit Eutycheus, Dioscori & aliorum, qui ut unitatem personæ contra Nestorianos fervarent in Christo, dixerunt in eo esse unam tantum naturam: ita quod quamvis ante unionem essent duæ naturæ distinctæ, & divina & humana, unione tamen coierunt in unam naturam, & dicebant Christi personam ex duabus naturis esse non autem in duabus naturis subsistere. Illud tamen observandum est, Eutychem in hoc discipulo se à Dioscoro, quòd dixerit in Christo unam esse naturam, scilicet divinam, per confessionem naturæ humanæ in illam: Dioscorus verò, & alii Eutycheus Discipuli, crediderunt ex divinitate & humanitate, tanquam ex partibus, factam tuisset unam naturam completam, partim divinam, partim humanam, nimis literaliter utropatque exemplum S. Ambrosii in suo Symbolo dicentis: *Sicut anima rationalis & caro, unus est homo; ita Deus & homo, unus est Christus.* Hunc modum dicendi sequuntur Armeni, D. Leoni infensissimi, quem in suis sacrificiis anathematizare solent, eò quod errorem illum damnaverit.

S. I.

Uterque error proseribitur, & veritas Catholica stabilitur.

Dico primò: Unio Verbi Divini cum humanitate in Christo, non est facta in natura, ut proinde necessariò asserendum est, Christum duabus constare naturis, divinâ scilicet & humanâ, in eadem persona Verbi unitis.

D Conclusio est certa de fide, ac definita in pluribus Conciliis, præcipue in Calcedonensi a c. 430. 1. & 5. in quinta Synodo a c. 450. 1. & in sexta a c. 11. 13. & 18. & tandem in Lateranensi cap. firmiter, colligiturque manifestè ex variis locis Scripturæ, ubi Christus verus Deus & verus homo dicitur, non possit enim sic denominari, nisi divinâ & humanâ naturâ constaret.

E Ratio etiam suffragatur, nam ut dicitur D. Thomas hic art. 1. tribus modis contingit fieri aliquid unum ex duobus aut pluribus: Primò ex duobus integris, perfectis remanentibus, vel sine ullo ordine unitis, ut ex pluribus lapidibus fit æceruus: vel aliquo ordine unitis & dispositis, ut ex lapidibus & lignis, secundum aliquem ordinem dispositis, fit domus. Secundò fit unum ex duobus perfectis, sed transmutatis, sicut ex elementis fit mixtum. Tertio fit unum ex aliquibus non permixtis, vel permixtis, sed imperfectis, ut ex anima & corpore fit homo. At nullo ex his tribus modis dici potest, divinam naturam & humanam concurrille in Christo ad constitutionem unius naturæ: Ergo dicendum est, unionem Verbi Divini cum humanitate non esse factam in natura. Major patet à sufficienti enumeratione modorum quibus contingit fieri aliquid unum ex duobus, vel pluribus. Minor etiam quia primam partem manifesta est, quia modus ille dicendi potius pertinere videtur ad errorem Nestoriani, & aliorum asserentium unionem hanc esse accidentalem.

§. II.

Solvuntur objectiones.

etiam duarum personarum, quam eorum qui di-

Continuationem factam esse in natura; quando enim...

Denique Minor quoad tertiam partem suade-

Hæc etiam conclusio est certa de fide, & definita

in variis Conciliis contra Nestorium, præsertim in

Probatur etiam conclusio ratione D. Thomæ:

Confirmatur: Per mysterium Incarnationis De-

Objicies primò contra primam conclusionem 8.

Respondeo cum D. Thoma hic art. 1. ad 1. au-

Objicies secundò: Athanasius dicit in Symbolo:

Respondeo in exemplis quibus hoc mysterium

Objicies tertio: In Scriptura unum fieri aliud,

Confirmatur: Apud SS. Patres, Verbum factum

Ad objectionem respondeo, quod licet ali-